

Recensie

N.B. Het kan zijn dat elementen ontbreken aan deze printversie.

Tegen de hossende massa in worstelen

Recensie In de theatervoorstelling 'What we leave behind' geven associatieve scènes een beklemmend beeld van collectief samenzijn. Je ziet plots de patronen waarin we ons bewegen.

✍ Elisabeth Oosterling ⌚ 27 maart 2019 om 13:51

Wat afwijkt wordt niet vertrappeld door de menigte, maar juist opgemerkt in 'What We Leave Behind'

Roel van Berckelaer 📷

Op de dansvloer is een meisje in elkaar gezakt, maar iedereen danst verder. Het ziet er beklemmend uit: dat eenzame lichaam in de hossende menigte. Regisseur Davy Pieters laat, in *What we leave behind* van Theater Utrecht, zestien performers samenscholen. Als activisten provoceren ze een ME-peloton; één man worstelt zich, tegen de stroom in, door een rennende menigte. Op prachtige composities van Christiaan Verbeek stromen de scènes associatief over het verder lege toneel.

Toneel

'What we leave behind' van Theater Utrecht

Gezien: De Paardenkathedraal - Utrecht, zaterdag 23 maart 2019

Tournee: t/m 24 november 2019

www.theaterutrecht.nl

Pieters liet zich inspireren door iconische beelden, zoals het schilderij *Het vlot van de Medusa* van Théodore Géricault. In een fascinerende choreografie wordt dit werk geïmiteerd, maar de performers zijn constant in beweging. Steeds wijst een volgende verloren in de verte, steeds liggen andere lichamen bezaaid over de vloer. Het is een hypnotiserend schouwspel.

Boetseren aan verkrampde lijven

In een andere scène worden de performers, versteend als poppen, rond gesjouwd. Zodra ze een plek hebben gekregen, beginnen ze te bewegen, alsof ze terugschieten in een routine die al lang geleden is ingezet. Net als de man die verweesd achterblijft, nadat een rouwstoet is verdwenen. Iemand sjort hem overeind en probeert zijn verkrampte lijf fier overeind te krijgen, boetseert de lichaamsdelen in de juiste stand. Maar al snel zakt hij weer terug in zijn oude houding. De figuren lijken allemaal vast te zitten in (collectieve) patronen, waaruit ze moeilijk kunnen ontsnappen.

De ondertitel van de voorstelling luidt 'realtime timelapse', alsof de tijd simpelweg wordt vastgelegd zonder dat iemand ingrijpt. Maar eigenlijk focust *What we leave behind* juist op de vormende hand van bijvoorbeeld een kunstenaar. Zij kneedt en herschikt tot iets uit het patroon wordt getild. Wat afwijkt, wordt dit keer niet vertrappeld door de menigte, maar opgemerkt. Zo dwingt deze intrigerende performance je om door te denken over de omgewoelde paden in onze dagelijkse gang.